

Keşke Hayatın Gülümsemenin Bir Yedeği Olsa

— kul mehmet · 01 Aralık 2018

Nasıl ki doğumla aldım ailemde ilk gülücükleri, daha sonrasında hayat sakladı ara sen bul dedi. Haklıydı boş kalmamalıydım, arayarak bulmalıydım. Herkese sordum kimi felek dedi kimisi kelek dedi kimisi yırtık yelek dedi, kader dedi. Diyemediler hatta erindiler kıskandılar, karşındakini mutlu et mutlu ol demediler. Hayat öğretti en sonunda.

Gittim anlattım gülmenin bu şekilde olduğunu, herkes başını öne eğdi sırtarak kayboldu. Siz kendiniz kaybolursanız kaybolun zaten hayatın dünyanın size ihtiyacı hiç yok, olsaydı saklanmazdınız veya sizi saklamazdı!

Herkes rüzgâra karşı yürürken hep yıkılıyorlardı, dedim bende yürüsem yıkılırım, rüzgâr hızını kesince yürümeye başladım, yerlerde sürünerek bir tarafları yara içinde kalanlar kalkamadı. Vardım elimi uzattım kimse elimi tutmadı, sanki bilmek marifet değilmiş gibi suratıma bön bön baktılar, bende yoluma devam ettim.

Dün oturdum az ağladım insanlığın haline sonrasında kalktım elimiz yüzümü yıkadım, anlamayanlara anlatmak ne zormuş, zorluğundan belim büküldü, doğrulamadım belimin büküldüğü yerde oturdum kaldım. Hayat gülümsemesi ile zorluğu ile, -zorluğu gülümsemeyi bulmak içindir ki bilemedik- elimizden kayıp giderken, güldüren üç beş kişiden fazla olamadık. Sonrasında anladım ki şiirle şair bunun için, bir parça bir damla gülümsetmek için yola bu çileleri sırtlanarak çıkmış.

Keşke hayatın gülümsemenin bir yedeği olsa da sırtımızdaki heybenize saklasak da yolda, giderken damla damla dökerek gitsek ve dönerken gülmeyen insanları, gülümseyenler olarak bulsak ne mutlu ama olmuyor! Kayıp gidiyor elimizde hayat zamanın ellerine, zamanında geri dönüşü yok sadece pişmanlığı anlamanın güzelliğiyle beraber yol alması var. Temennim şudur ki şiirlerimiz sosyal ve kültürel anlatımıyla sarmasıyla toplum yapısında olmayan münasebetlerin olmasına, vesile olarak sevgi ve hoşgörü temelin yeniden kurup geleneksel bir hayat tarzı olan gülümsemeleri yeniden, gönlümüze kazandırmasını diliyorum ve biz bunu istedikten sonra neden olmasın belki yarın belki yarından da yakın diye Üstadımız gibi.

Ayıpsız kayıtsız anlamsız cansız yarınsız kalmasak, az gönlümüzü göz yaşımızla ıslatsak yumuşatsak birazcık olacak gibi sanki ne bileyim benim ki güzel bir temenni hem de gülümsemeli, vesselam demeden önce Üstat Niyazi Mısri'nin bir güzel şiiri ile noktalayalım.

Dermân arardım derdime
Derdim bana dermân imiş.

Burhân arardım kendime
Aslım bana burhân imiş.

Sağım solum gözler idim
Dost yüzünü görsem deyü
Taşralarda arar idim
Ol cân içinde cân imiş.

Öyle sanırdın ayrımı
Dost gayrıdır ben gayrırım
Benden görüp işiteni
Bildim ki o cânan imiş.

Savm u selât u hacc ile
Sanma biter zâhid için
İnsân-ı kâmil olmağa
Lâzım olan irfan imiş.

Kandan gelir yolun senin
Ya nereye vârir menzilin
Nerden gelip gittiğini
Anlamayan hayvân imiş.

Mürşid gerektir bildire
Hakk´a sana hakk-al-yakîn
Mürşidli olmayanların
Bildikleri günam imiş.

Her mürşide verme gönül
Yolunu sarpa uğratar
Mürşidi kâmil olanın
Gayet yolu âsan imiş.

İşit Niyâzî´nin sözün
Gizlemez aslâ Hak yüzün
Hak´dan ıyan bir nesne yok
Gözsüzlere pinhan imiş.

Niyazi Mısri
Gönül dostu ne güzel demiş ve diyelim şimdi, vesselam.

Mehmet Alu